

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Lenky Matyášové ve věci žalobce: **L. Š.**, zastoupený JUDr. Karlem Seidlem, advokátem se sídlem Jiráskova 2, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353, Karlovy Vary, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 8. 2014, č. j. 57 A 33/2013 - 58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Dne 21. 9. 2012 byl žalobce (dále „stěžovatel“) coby řidič motorového vozidla kontrolován příslušníkem Policie České republiky, přičemž bylo zjištěno, že nebyl za jízdy připoután. Stěžovatel souhlasil s udělením blokové pokuty ve výši 200 Kč. Na pokutovém bloku, podepsaném stěžovatelem, je uvedeno, že „[p]okuta byla uložena za přestupek dle § 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů“, a v popisu přestupkového jednání je doplněno „řidič za jízdy nepřipoután“.

Dne 1. 10. 2012 stěžovatel převzal oznámení Magistrátu města Karlovy Vary (dále jen „Magistrát“) o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení, v němž byl vyzván k odevzdání řidičského průkazu.

Téhož dne podal stěžovatel podle § 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu),

námítku proti záznamům bodů v registru řidiče, „zejména pak ve smyslu § 123f odst. zákona o silničním provozu proti záznamu, kterým bylo dosaženo 12 bodů“.

V zahájeném řízení o uplatněných námitkách stěžovatel namítl, že v době spáchání uvedeného přestupku, v jehož důsledku dosáhl 12 bodů, měl platné lékařské potvrzení o nemožnosti se připoutat ze zdravotních důvodů. Na tuto skutečnost zasahujícího policistu upozornil. Lékařské potvrzení ve voze však nemohl najít. Policista nechtěl dále čekat a udělil mu pokutu 200 Kč, s čímž stěžovatel souhlasil, přičemž byl přesvědčen, že pokuta se vztahuje k nepředložení lékařského potvrzení. Až po obdržení oznámení o dosažení 12 bodů a následné kontrole výpisu evidenční karty řidiče stěžovatel zjistil, že na pokutovém bloku použité označení „§125c/1k“ znamená nepřipoutání bezpečnostním pásem a připsání tří bodů. S tím však nebyl seznámen.

Stěžovatel také podal podnět k přezkumnému řízení ve věci výše uvedeného přestupku. Sdělením ze dne 23. 11. 2012, č. j. KRPK-103583/č.j.-2012-1900 DP, Krajské ředitelství Policie Karlovarského kraje oznámilo stěžovateli, že nezjistilo skutečnosti odůvodňující zahájení přezkumného řízení.

Rozhodnutím ze dne 28. 11. 2012, č. j. 5628/OD-BODY/12/Růž, Magistrát zamítl stěžovatelovy námitky a potvrdil provedený záznam ke dni 21. 9. 2012, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů v evidenční kartě řidiče. Konstatoval, že předmětem řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je posouzení, zda záznamy bodů v registru řidičů byly provedeny v souladu se zákonem o silničním provozu. Posuzuje se tedy, zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku. Podle Magistrátu předmětný pokutový blok splňoval předepsané náležitosti a byl způsobilým podkladem pro záznam do evidenční karty řidiče.

Stěžovatel podal proti tomuto rozhodnutí odvolání. K němu připojil lékařské potvrzení vydané dne 19. 9. 2012 MUDr. D. M., podle něhož se ze zdravotních důvodů nemůže za jízdy připoutat na sedadle bezpečnostním pásem.

Rozhodnutím ze dne 19. 2. 2013, č. j. 4223/DS/12-5, žalovaný potvrdil rozhodnutí Magistrátu. Žalovaný konstatoval, že přezkum průběhu zjišťování porušení povinností řidiče Policií České republiky není v pravomoci správních orgánů vykonávajících administrativní zaznamenávání bodového hodnocení ani odvolacího správního orgánu rozhodujícího ve věci odůvodněnosti podaných námitek proti provedeným záznamům bodů. Dokazování porušení povinností stěžovatele není předmětem řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidiče.

Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). V ní namítl, že souhlasil s projednáním věci v blokovém řízení, neboť se domníval, že když mu bylo sděleno, že se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jedná se o přestupek spočívající v nedoložení lékařského potvrzení o tom, že nemusí být za jízdy připoután. O jeho vydání policistu informoval. Popis přestupkového jednání v pokutovém bloku proto chápal jako pokutu za to, že nebyl připoután a nebyl schopen předložit

pokračování

lékařské potvrzení. Stěžovatel se nedopustil „bodově ohodnoceného“ přestupku, neboť porušil pouze povinnost, za jejíž porušení se body neudělují. Pro projednání věci v blokovém řízení nebyla naplněna podmínka spolehlivého zjištění přestupku. Správní orgány měly samy posoudit, zda jsou splněny podmínky pro záznam bodů, včetně posouzení věcné správnosti podkladového rozhodnutí. V tomto ohledu odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 – 76, publ. pod č. 2145/2010 Sb., a ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011 – 103. Správní orgány se věcí zabývaly toliko formalisticky, neberouce v potaz jeho námitky. Závěrem žaloby odkázal na odpověď Veřejného ochránce práv na jeho podnět ze dne 15. 4. 2013, sp. zn. 1798/2013/VOP/MK, který se s jeho argumentací ztotožnil.

Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) žalobu zamítl. Úvodem svého posouzení uvedl, že je třeba striktně rozlišovat mezi správními řízeními o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu a řízením o námitkách proti provedení záznamu, neboť tato řízení mají zcela odlišný předmět. Pouze v řízeních o jednotlivých přestupcích je možno projednat, zda se stal skutek definovaný zákonem jako přestupek, zda byl řidič obviněn z jeho spáchání skutečně jeho pachatelem, jakož i další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. Oproti tomu v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení, zda byly záznamy bodů v registru provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro takový záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku apod. V tomto ohledu krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 – 44. Popis skutku („*řidič za jízdy nepřipoután*“) nevzbuzuje podle krajského soudu žádné pochyby o povaze jednání, jehož se stěžovatel dopustil, je napsán čitelně a podepsán stěžovatelem. Přestože stěžovatel předložil lékařské potvrzení a argumentoval, že je pokutován za jeho nepředložení, jedná se o okolnosti, které správní orgány nebyly oprávněny posuzovat, protože se týkaly zjišťování skutkových okolností přestupku, k nimž nebyly oprávněny. Od stěžovatelem citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu se tento případ podstatně odlišuje tím, že si správní orgány vyžádaly příslušný pokutový blok a nespokojily se s oznámením Policie České republiky. Stěžovatel svým podpisem na bloku, jemuž svědčí presumpce správnosti, vyslovil souhlas s učiněnými zjištěními. Krajský soud neměl napadené rozhodnutí ani za nepřezkoumatelné. Ke stanovisku Veřejného ochránce práv pak uvedl, že jím není vázán.

Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností odkazující na kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Obecně souhlasí s názorem krajského soudu, že podpisem pokutového bloku se vzdává správního řízení ohledně daného přestupku, nicméně v tomto případě jde o to, že byl objektivně nezpůsobilý daný přestupek spáchat. Nejedná se o posuzování toho, zda byl či nebyl přestupek spáchán či kým, ale posuzování způsobilosti konkrétní osoby být pachatelem daného přestupku. Chybí tedy materiální stránka přestupku. Tímto se měly správní orgány zabývat, což vyplývá i z citovaných rozsudků pátého senátu Nejvyššího správního soudu. Neměly tedy provést záznam v evidenční kartě řidiče, neboť vznikly pochybnosti o správnosti podkladů, které měly k dispozici. V tomto duchu se neslo i stanovisko Veřejného ochránce práv. Rozsudek devátého senátu, na který odkázal krajský soud, se týkal otázky krajní

nouze, není tedy relevantní. Stěžovatel také namítá, že se správní orgány a následně krajský soud nevypořádaly se všemi námitkami a nerozhodly o jeho návrhu na přerušení řízení.

Žalovaný ve vyjádření plně odkázal na své rozhodnutí ze dne 19. 2. 2013 a vyjádření k žalobě.

Při posuzování kasační stížnosti Nejvyšší správní soud hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná, má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 s. ř. s.

K námitkám nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud uvádí, že jej považuje za dostatečně a srozumitelně odůvodněný. Krajský soud se vypořádal s odpovědí Veřejného ochránce práv na stěžovatelův podnět nejen odkazem na jeho nezávaznost pro rozhodovací činnost soudu, ale fakticky celou předloženou argumentací, kterou reagoval na stěžovatelovy žalobní námitky, s nimiž se Veřejný ochránce práv do určité míry ztotožnil. Na návrh na přerušení správního řízení odpověděl Magistrát (str. 2 jeho rozhodnutí) i žalovaný (str. 2 jeho rozhodnutí), na což krajský soud poukázal (str. 10–11 napadeného rozsudku). Nelze tudíž říci, že by o jeho návrhu nebylo rozhodnuto. V nepřihlédnutí k lékařskému potvrzení nelze spatřovat nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť krajský soud stěžovateli vysvětlil, proč k němu nemohlo být ve správním ani soudním řízení přihlédnuto.

Tato otázka je však klíčová pro posouzení naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy zda se krajský soud nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, když ve shodě se správními orgány dovodil, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů podle § 123f zákona o silničním provozu není možný věcný přezkum přestupku projednaného v blokovém řízení.

Touto otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval již vícekrát. Z poslední doby lze odkázat například na rozsudek ze dne 5. 3. 2015, č. j. 7 As 207/2014 - 24, který se skutkově i právně značně překrývá s nyní posuzovaným případem a rekapituluje i předchozí judikaturu zdejšího soudu:

„Ust. § 123f zákona o silničním provozu upravuje speciální institut obrany proti chybnému záznamu o přidělení nebo odečtení bodů. V námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je tak možno uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, a přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, případně že ke spáchání přestupku došlo, ale byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů. Oproti tomu v řízení o přestupku lze např. namítat, že přestupek nespáchal obviněný z přestupku, že v řízení o přestupku byl nedostatečně zjištěn skutkový stav nebo že jednání obviněného vůbec není přestupkem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 – 4). V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 10. 12. 2009, č. j. 2 As 19/2009 – 93, ve kterém je uvedeno, že [s]právní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti

pokračování

provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán v tomto řízení však zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).‘

V dané věci námitky, které stěžovatelka uplatňovala ve všech fázích řízení o záznamu bodů v registru řidičů, jakož i v řízení před krajským soudem, z hlediska svého obsahu odpovídaly námitkám, které se týkaly předmětu řízení o přestupku a mohly být uplatňovány pouze v řízení o předmětném přestupku. Nemožnost posuzovat v řízení o provedení záznamu do registru řidičů okolnosti týkající se spáchání přestupku je zřejmá také z ust. § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu, který stanoví, že záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek. Záznam v registru řidičů lze tedy provést pouze na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku. Po vyjádření souhlasu s uložení pokuty v blokovém řízení se na toto rozhodnutí nahlíží jako na pravomocné, přičemž právní moc rozhodnutí znamená jeho nezměnitelnost, resp. nemožnost zasahovat do jeho obsahu na základě opravného prostředku. Příslušný obecní úřad má tedy k dispozici jako podklad pro rozhodnutí o provedení záznamu do registru řidičů pravomocné rozhodnutí o přestupku, do něhož již nelze žádným způsobem zasáhnout. Ve vztahu k nyní projednávané věci je třeba poukázat na rozsudek ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 – 16, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že pokud žalobce nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny v důsledku dodatečného doložení důkazů, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení; tato dodatečná tvrzení by bylo možné uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitovaná. Tak jako tak, orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřisluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna. V tomto řízení již nelze ani dodatečně prokazovat, event. vyvracet existenci a pravost lékařského potvrzení v době spáchání přestupku.‘ (...) Na tomto hodnocení nic nemění ani stěžovatelkou dodatečně doložené lékařské potvrzení, když orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřisluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 – 16).

Namítala-li stěžovatelka, že krajský soud nerefletoval její setrvalou námitku týkající se souhlasu se zaplacením pokuty za jiný skutek (nepředložení příslušného lékařského potvrzení), ani tato námitka není podle názoru Nejvyššího správního soudu důvodná. V ust. § 84 odst. 1 zákona o přestupcích jsou zakotveny tři podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení, které spočívají ve spolehlivém zjištění přestupku, v nedostatečnosti jeho vyřízení domluvou a v ochoť

obviněného z přestupku pokutu zaplatit. Orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení tedy po zjištění skutku a ztotožnění osoby, která se ho dopustila, si nejprve učiní úsudek o tom, zda se jedná o přestupek, zda je tento přestupek spolehlivě zjištěn, zda jej nestačí vyřídit domluvou a zda jsou splněny i další zákonné podmínky pro jeho projednání v blokovém řízení. Následně zjišťují, zda je obviněný z přestupku ochoten pokutu v blokovém řízení zaplatit. V případě udělení souhlasu s vyřízením přestupku v blokovém řízení orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení vystaví pokutový blok, jehož převzetí potvrdí pachatel přestupku svým podpisem. V případě nesouhlasu obviněného z přestupku s uložením pokuty v blokovém řízení probíhá následně správní řízení podle ust. § 67 a násl. zákona o přestupcích (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 – 65). V daném případě stěžovatelka nezpochybňovala pravost svého podpisu na předmětném pokutovém bloku. S projednáním přestupku v blokovém řízení souhlasila a věděla, že uložení pokuty v blokovém řízení je způsobem vyřízení věci. Pokud stěžovatelka tvrdí, že byla v omylu o tom, co je obsahem pokutového bloku, je třeba poukázat na popis přestupkového jednání uvedený na předmětném bloku, tj. že „řidička nebyla za jízdy připoutána BP, par. 6/1a zákona č. 361/2000 Sb.“. Tento popis je natolik jednoznačný a srozumitelný, že není způsobilý stěžovatelkou tvrzený omyl vyvolat. S ohledem na zásadu *vigilantibus iura* (tj. nechť si každý stráží svá práva) je třeba vycházet z toho, že se stěžovatelka svým souhlasem s uložením pokuty v blokovém řízení dobrovolně vzdala zjišťování skutkového stavu věci ve správním řízení o přestupku.“

K totožným závěrům dospěl zdejší soud například v rozsudcích ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 As 277/2015 – 41, či ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 – 16.

Nejvyšší správní soud neshledává žádný důvod se v nyní posuzované věci od své dosavadní judikatury odchylovat. I zde stěžovatel svým podpisem, jehož pravost nezpochybňuje, vyslovil souhlas s obsahem předmětného pokutového bloku, v němž je popis skutku („řidič za jízdy nepřipoután“) vyjádřen zcela jednoznačně a srozumitelně. Ani v náznaku z něj nelze dovozovat, že by zjištěným přestupkem mělo být nedoložení lékařského potvrzení, neboť o tom není v bloku ani zmínka [srov. *a contrario* rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2015, č. j. 7 As 41/2015 – 23, kde bylo v pokutovém bloku mj. uvedeno „(lék. potvr. nemá)“]. Pokud stěžovatel tvrdí, že nežádá přezkum toho, zda byl či nebyl přestupek spáchán, ale své způsobilosti tento přestupek spáchat, přehlíží, že fakticky žádá o totéž. Hodnocením toho, zda mohl či nemohl být subjektem daného přestupku, by správní orgány v řízení o námitkách fakticky zkoumaly, zda došlo či nedošlo k jeho spáchání, k čemuž však nejsou z výše uvedených důvodů oprávněny.

Zároveň je třeba nyní posuzovanou věc odlišit od případů rozhodnutých rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 – 76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS, a ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011 – 103, na které stěžovatel odkazuje. V nyní posuzované věci si totiž, na rozdíl od obou citovaných případů, správní orgány vyžádaly předmětný pokutový blok, aby posoudily, zda představuje dostatečný podklad pro provedení záznamu v registru řidičů. Dospěly přitom ke kladnému závěru, s nímž se zdejší soud ztotožnil (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 – 16, body 20–21).

pokračování

Z výše vyložených důvodů Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož v řízení úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud mu náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2016

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu